

Ján Motulko

ZA
NEKONEČNOM
SVITÁ
I

..

V MIMÓZACH
VIETOR

Blížence

Venujem V.J.

Oči k hviezdám

Oči k hviezdám

Keď všetky hviezdy z dna neba odrátam,
kto sa mi priblíži?

Keď všetky hviezdy z dna neba požiar zacloní,
kto nájde žriedla?

Keď všetky hviezdy z dna neba slza odplaví,
v ruke mi predsa výšky troška ostane.

Z jesenných vetiev vietor zazvoní,
bude to ako peniaz najdrobnejší,
ako milodar,
smútok tajomstva kúzla plný,
tak bezútešný
v listnatom vlnobití.

To nie je púšť po láske neprežitej –
v pamäti ešte vážním slová, zabudnuté
v májovom daždi lupňov prvých.

To nie je púšť po tichom sklamaní,
po túžbach odsnívaných v skratke
vo vráskach nocí.

To nie je útek.
Noc je už za mnou,
oči mám znova k hviezdám obrátené.

Keď všetky hviezdy z dna neba odrátam,
v hladine slz sa hriešny nájdem ako v zrkadle.

Z bolesti pochádza

J. Harantovi

Podá mi ruku ľahkú, ako ťažko
ovládať zmysly,

podá mi ruku ľahkú, ako ťažko
pobožkať lístok mäťový s celou láskou
doslovne, ako myslím.

Podá mi ruku ľahkú, ako blaží,
semenom srdca ústi do zeme,
krídelkom na zelenú pažiť,
priviera oči hrdo dojemne,
dlaňami prs nebo podpiera,
poznačí krížom rodných po dverách,
pramienky prstov vystrie k veciam drahým
a ako dobrá mať zrovnáva každý záhyb,
ktorý si zo slov bez rozmyslu splietam.

Podá mi ruku ľahkú, keď ma stretá,
chodidlom teplým všetko zemské pohládza.

Podá mi ruku ľahkú, ako ťažko
pobožkať lístok mäťový s celou láskou.

Z bolesti pochádza.

Ozveny

Nehľadám viacej slová sladké,
dážď pozastíeral všetky sledy –
pozdvihni úsmev naposledy
stratený v jarnej križovatke.

Vidím ťa v tomto verši chorom,
vidím ťa ruvať sa o kosti,
vidím ťa bežať cez úzkosti
a padať smutnú za obzorom.

Z náказы tejto búrka vyčnie,
od bleskov tiene padnú zase,
len ústa stuhnú po zápase.
Odvisnú prsia dýchavičné.

Vezmi na seba obraz vlastný,
usmej sa na mňa z rýmu ešte,
rozbúraj všetky loďky detské
a ticho buď. I sama zhasni.

Po stupňoch lásky

Mojej matke

Po stupňoch lásky lačný stúpam za bielym hlasom
z dna ulíc, ktorým došiel dych,
v závitoch slnka svoj stánok zbiť v bezpečí vašom
z nocí posledných.

Po stupňoch lásky, prikrádam sa k ústam zvodným,
po schodoch čela pripnem vaše meno k tomu,
čo za oponou búrky zo slz zrníek vystaval svah rodný
z radostných ružencov ako základ domu.

Po stupňoch lásky spočítam kroky vášho sledu
a odoberiem troška noci brvám,
mňa cudzích očí žalárnice z cesty neodvedú,
mne vždy bude vaša láska prvá.

Po stupňoch lásky prídem pohladať z dvora veci známe,
váš krajec dní a nocí, čo žitím beží,
pohladať hriadku srdca, jak zo skál striedku chleba láme,
horúčky prudké zo snov veží.

Po stupňoch lásky počiatkom bozku vášho vlahý
roztváram kalíšky všetkých kvetín.
Od detstva záhrad po staré prahy
je v srdci vašom tepluško tak ako nikdy predtým.

Myšlienka

Som krajšia ako bolesť a sen,
som stena, vrchol, hrana,
nadhviezdna výška, priepasť v kráse
prekliata, požehnaná.

Som búrkou nad záhonom kvetov
som rosou v duchu lačnom,
iskrivým ohňom, krotkou vetou,
únavou, bleskom, mračnom.

Som prvá z malomocných sestier,
v pokornej pýche skromná,
noc nad priepasťou, biela Ester,
hmla lásky stúpa zo mňa.